

Á veg umborð á eitt svenskt farmaskip

visi enn okkara heima. Í Onglandi velur tú triggjar lærugreinar og kann so kombinera tær við øðrum lærugreinum, sum tú sjálvur ynskir tað. Eg valdi at lesa jura, sosiologi og økonomi. Tað var tað, sum hevði mín stóra áhuga. Aftaná tvey ár á studentaskúla fór eg so á lærda háskúlan — universitetið — í London.

Strævið fyrstu tíðina

Og Bergur sigur víðari frá: — Tann fyrsta tíðin var herð. Tú helt teg duga ikki serti av enskum máli, men tá tú so skuldi skriva stílar á hesum fremmama máli, so var mangan trupult.

Bergur varð liðugur á lærda háskúlanum í London í 1976. Hann fór síðani til Danmarkar fyrri at fáa teir at góðkenna út-

búgvingina. Har skrivaði hann so nakrar smærri ritgerðir til lærda háskúlan í Keypmannahavn.

Liðugur við hetta fór hann til Føroya fyrri at søkja starv sum prestur. Einku starv varð leyst at søkja beinanvegin, tí fór Bergur til Klaksvíkar at arbeiða sum bedingsmaður.

Nú varð so prestastarvið í Sandoynni leyst at søkja, og Bergur søkti og fekk starvið. Hann sat sum prestur á Sandi frá 1. januar 1977 til 1982.

Í fjór Bergur so aftur til London. Hesaferð at arbeiða sum sjómansprestur í tilsamans fyra ár.

Dámdi væl á Sandi

Bergur sigur, at honum dámdi væl at arbeiða sum prestur á Sandi. — Eg havi mangan sagt, at

hevði eg havt eitt annað prestastarv, áðrenn eg fór til Sands, so hevði eg einki havt imóti at verða verandi á Sandi. Men eg haldi, at tey fyrstu seks árin hjá einum presti eru ein framhaldandi lærutíð. Og skal ein flyta og fáa nýggjar royndir so má tað gerast, meðan ein er ungur.

Bergur var sostatt ikki ónøgdur við arbeiðið sitt í Sandoynni. Tað var ynskið um at royna nakað nýtt, sum dró hann til Onglands aftur.

Nú hevur hann so bundið seg til at arbeiða sum sjómansprestur tey næstu fyra árin við svensk-donsku sjómanskirkjuna í London.

Bergur hevur áður roynt seg í slíkum arbeiði. Tað var meðan hann var prestur á Sandi. Tað var tá verandi sjómanspresturin í Hull, Henning Fossing, sum nú er prestur á Viðarheiði, ið ynskti at skifta um við Berg í nakrar vikur. Henning skuldi koma til Sands og Bergur skuldi fara til Hull.

Munur á Sandi og Hull

Men er tað tá stórusmunur at arbeiða sum prestur á Sandi og í London. Til tað sigur Bergur:

— Tað er stórusmunur. Á Sandi veit ein, hvar ein er prestur og nýtist tí ikki at hugsa um tað. Men her er ein bert ein millum millionir av fólki. Tað kann hava sínar stóru fyrimunir og sínar vansar at arbeiða her í stórbýnum. Á Sandi hevði tú tina føstu meinigheit og gudstænastuliv hvønn sunnudag. Tú hevði barnadóm, brúdleyp og jarðarferð. Hesi trý seinast nevndu fyrikoma næstan ikki her.

Undir vitjanini í London nýtti eg høvi til at fylgja Bergi í arbeiði hansara. Svensk-danska sjómanskirkjan liggur í ti partinum av London, sum

verður nevndur Rotherhithe. Her er vakurt og grønt og ikki so stórbýarkent. Tær norsku og finsku sjómanskirkjurnar liggja eisini í hesum býarpartinum.

Væl móttikin

Tað kendist bæði lætt og hugaligt at koma frá fólkatrunkanum og bilosum í Miðlondon út til Rotherhithe henda heita junidag. Ringdi á klockuna á stóru træhurðini á svensk-donsku sjómanskirkjuni. Hurðin varð latin upp og eitt blóðligt fólk beyð mær innar. Har varð beinanvegin kaffi og franskbreyð sett á borðið. Inni í sjónvarpstovuni við síðuna av sötú triggir danir. Teir vóru júst komnir úr Danmark við stórum frystivognum og hvíldu seg her.

Sjómanskirkjan verður nýtt sum sjómansheim eisini. Her eru nógvar sengur og her ber til at fáa morgunmat — tó ikki døgurða og nátturða. Tað er biltigt at sova har, eini 7 pund um náttina. Biligari song fært tú neyvan í London.

Glaður at hitta færoying

Bergur var í erindum, tá eg kom. Hann var umborð á einum svenskum farmaskipi við bókum og filmum. Skipið var júst komið úr Japan við bilum.

Klockan mundi vera átta á kvøldi, tá Bergur kom. Ikki kann dyljast, at hann var fegin um at siggja ein færoying. Tí sum hann segði seinni »tað er hugaligt at sleppa at tosa færoyskt aftur«.

Vit báðir fóru nú á vitjan í grannalagnum, stukku inn á gólvið í norsku kirkjuni og fingi eitt prát við prestin har. — Vit hava eitt sera gott samarbeiði, segði Bergur, tá vit lögdu leiðina til finsku kirkjuna.

Tá nakað var liðið út á kvøldið leitaðu vit inn á jazz-pubbina, ið liggur beint við síðuna av svensk-donsku sjómanskirkjuni. Hetta er tað besta jazzstaðið í London. Sjálvur dámr Bergi væl jazztónleik og spældi hann eisini við einum tónleikabólki, tá hann var prestur á Sandi.

Kirkjan og jazzur

— Men hvussu ber til at sameina hesi bæði — kirkjulívið og jazztónleikin? Til tað sigur Bergur, at her eru bretar gera fríur. Teir siggja als einki skeivt í tí at ein sjómanskirkja og ein jazzpubb liggja lið um lið.

Vit svóvu báðir á sjómanskirkjuni ta náttina.

Dagin eftir var gudstænasta á sjómanskirkjuni. Tað er tað hvønn dag. Bergur og svenski starvsfelagið hansara, Anders Fehn, skiftast um at hava gudstænastu og at vera á vakt.

Aftaná gudstænastuna fóru Bergur og eg oman í havnina.

Ein svenskur farmabátur var júst komin. Bergur tók fram tey nýggjastu svensku bløðini og fór um borð. Har kom stýrimaðurin imóti okkum og tók imóti bløðunum. So í land aftur.

Nógvi í bili

Bergur sigur, at arbeiðið er sera fjølbroytt. Umframt at fevna um prædiku á sjómanskirkjuni og vakt har, so skal hann umborð á øll tey svensku, donsku og færoysku skipini, sum koma til London. Hann hevur so bókur, bløð og filmar við sær.

— Altíð verið eg væl móttikin umborð. Liggur skipið í havni í vikuskiftinum, og manningin ynskir at koma í land, so eri eg tøkur sum bilførari. Eg man nokk koyra teir 1500 kilometrarar um vikuna í hesum arbeiði, so tað er nakað óðrvisi enn at vera prestur á Sandi, sigur Bergur og brosar.

Bergur er eisini knýttur at donsku kolonikirkjuni í London. St. Catherine. Har hevur hann gudstænastu annanhvønn sunnudag. Her koma teir danir, sum eru fastbúgvandi í London.

Eisini hevur Bergur gudstænastu fyrri færoyingum í London tvær reisir um árið.

Tað eru eisini nógvir færoyingar við útlendskum skipum, sum koma til London. Færoyingar eru við 4. ella 5. hvørjum skipi, hann vitjar um. Orð.

Tá vit høvdu verið umborð á svenska skipinum fóru vit út til Strood, har Bergur býr saman við bretska konu síni, Valerie og báðum børnunum, Richard og Birgittu.

Har var ófærur blískapur og vit fingi prátað um færoysk og bretskskið.

Lesur filosofi

Bergur er ikki tann maður, sum letur tíðina fara til spillis. Umframt arbeiðið sitt sum sjómansprestur er hann í lótni í ferð við eitt universitetsstudium. Hann lesur filosofi. Tað tekur fimm ár at fáa magistaragrad innan filosofi. Bergur sigur, at hann longu í Føroyum royndi at lesa filosofi, men har kom tó ikki so nógvi burtúr, tí ringt var at fáa fatur á bókum.

Fýra ár í London sum sjómansprestur, og hvat so aftaná! Bergur ynskir at koma aftur til Føroya, tá hann er liðugur við filosofiesnaðin um fyra til fimm ár.

Uppá fyrispurning um hann vil mæla øðrum færoyingum til at fara til London at fáa sær útbúgving ella arbeiði sigur Bergur: — Tað er gott, at vit í Føroyum kunnu hava fólk, sum hava útbúgving frá øðrum landi enn bert Danmark. Tað gevur okkum eitt breiðari perspektiv, men tað er kostnaðarmikið at lesa uttanfyri kongaríkið. Sjálvur fekk eg lán frá landsstýrinum, men mátti annars taka vanligt bankalán, so tað var eitt sindur tungt fíggarliga.

Føroyskar gentur væl dámdar

Bergur vil annars ikki mæla færoyingum at fara til London at arbeiða, tí litið av arbeiði er at fáa. Kortini ber væl til hjá ungum gentum at fáa au-pairpláss í Onglandi.

— Eg veit eisini frá KFUK her í býnum, at færoyskar gentur í húsplass eru sera væl dámdar.

Annars heldur Bergur ikki, at gentur eiga at koma til London uttan at hava fingið arbeiði framm-anundan. — Eg vil mæla teimum gentum, sum ætla at fáa au-pair-pláss í Onglandi til at fáa pláss, áðrenn tær fara úr Føroyum. Tær kunnu tá seta seg í samband við KFUK her í býnum, sum síðani finnur eitt pláss. Eg kann eisini hjálpa teimum við at fáa samband við KFUK.

Bergur sigur víðari, at tað hendir seg, at færoyskar gentur hava trupulleikar í London, og tá eru tær eisini vælkommnar at vitja sjómanskirkjuna, har tey altíð eru til reiðar at rætta eina hjálpanð hond.

Sjómanskirkjan og heimið har eru sum so ikki bert ætlað sjómønnum. Í dag eru tað eisini nógvir bilførarar, sum flyta goðs millum Ongland og Danmark ella Sveriki, sum gista har. Og eisini tíðindafólkum og øðrum er pláss fyrri.

Í næstu viku

Tað var áhugavert at tosa við Bert um hetta at vera prestur í dag, um kirkjuna og trúarbólkarar heima í Føroyum, um hvussu bretar uppfata kirkjuna og um politisku støðuna nú aftaná valið o.a.

Hetta eru spurningar vit fara at taka upp í næstu viku.

Framhald

Stýrimaðurin er fegin um at fáa tey seinastu tíðindini